

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, září 2011 (č.83)

Pařeztour Pieniny 2011

11.9. (neděle) budou v Jirkově **Dny evropského dědictví**—bude otevřen děkanský kostel i městská věž, galerie, podzemní městské sklepy a zámek Červený hrádek—to vše v čase 10-17 hodin. Všechny vstupy budou zdarma.

Výuka náboženství začne na faře 21.9. - každou středu od 15.00 hodin. Povinnost křesťansky vychovávat děti slíbili u jejich křtu rodiče a kmotři. Součástí výchovy je přihlášení na výuku náboženství!

8.10. v sobotu bude **vikariátní růžencová pouť na Květnov**. Modlitba růžence na schodech začne v 10:00 hodin. Mše svatá celebrowaná krušnohorským vikářem Řehořem Černým bude v 10:30 hod. Farní autobus jede z Jirkova v 9:15 od Hudební školy a zastavuje v Chomutově u divadla 9:25 hod., zpátky jede po skončení mariánské pobožnosti, to je asi v 12:00 hod.

Fota z poutí na **Květnově** (host: P. Petr Fiala) a pan farář s gratulanty v Jirkově. (Díky všem, kdo při těchto slavnostech pomáhali!)

Výběr ze zápisů - letošní pařez-tour v Pieninském kraji

Z vlakového nádraží Stará Lubovňa jsme pokračovali na poměrně vysoký kopec nad městem, na kterém se nachází Lubovnianský hrad, skanzen Horního Spiše a středověký vojenský tábor. Rodiče s dětmi tu můžou strávit třeba celý den. My jsme měli čas kratší, neboť jsme chtěli přespat v půli cesty do poutního místa Litmanová - hora Zvir (Zvor). Prohlédli jsme si skanzen s dřevěným kostelíkem a hrad, na kterém nás upoutala předváděcí akce s dravci. I když dravci a pěvci (krkavec) neposlouchali, jak by měli, stejně jsme byli rádi, že je vidíme takto zblízka, což se moc často nestává.

Po prohlídce jsme na chvíli poseděli v restauraci skanzenu a dali si dob-

ré jídlo šarišské pivo. Vyzvedli jsme si batohy, které jsme si mohli uschovat na pokladně skanzenu a za velkého mračení vycházíme. Mračí se počasí, během dne bylo několik přeháněk a výhled nebyl zrovna dobrý. Navíc nastupujeme na modrou turistickou značku, která je jen málo udržovaná. Když jdeme po širých loukách, tak to tolik nevadí, ale když se musíme prodírat hustým

Mája a Tonda u skal Sedem mníchov

podrostem a občas přeskakovat či brodit potok bez lávky, tak nás humor přechází. Víme, ale, že pokud se nám podaří najít kapličku s pramenem u Čertovy skály (838 m.) nad vesnicí Jarabina, tak budeme na příští hodiny noci pod ochrannou stříškou.

Za soumraku přicházíme a pod střechou prostranství, které slouží k venkovním bohoslužbám, sloužíme první mši svatou. Mezi námi jsou letos už tři kněží - k Lojzovi a Pařezovi přibyl Vojtěch. Po mši, při které máme k dispozici i kytaru od Máji, rozděláváme stany a kdo chce, spí pod stříškou. V noci samozřejmě prší a stejně tak po snídani, když už se chystáme vyrazit. U pramene si nabere každý plnou zásobu vody. Další bude na hoře Zvir.

Po krátkém hýkání se nám podařilo rozehnat mraky a můžeme vyrazit. Jdeme přes rozmoklé louky, luční cesty jsou neschůdné, jelikož několik dní tu v kuse pršelo. Naštěstí od tohoto okamžiku už bude jenom pěkně. Tu a tam vidíme keře jalovce s modrými bobulkami. Na-

konec se nám podaří připojit se na poutnickou cestu od Hraničného, která vede pod horu Zvir (rusínsky), slovensky Zvory (polsky Eliášovka 1023 m.). Z druhé strany kopce je Polsko. Na jedné z prostorných luk obědváme. Pařez přitom objevil ve schodkách salaše malou barevnou ještěrku a vyfotil ji zblízka. Zanedlouho vylezla i druhá, podle zbarvení samička a oba se vesele opalovali, dokud je nemotorný Juřica nevyplašil. Bratr Vojtěch řešil co uvařit? Ještěrky utekly, ale on má novinku - vše v jednom varném sáčku z prodejny pro náročné turisty v Brně, stačí zalít horkou vodou! Po dešti rostou i houby, spolu s Májou našli pár hříbků a muchomůrek - masáků. Že žijou mezi námi, za to vděčí svému sběratelskému umu. Slovo "uvařit" se stalo heslem letošního pařeztours.

Uprostřed lesů jsme najednou uslyšeli zvony, jak vyzváněly poledne. Podle mapy to musely být zvony z poutního místa. Jelikož těsně před cílem trochu bloudíme na loukách, hodí se nám, že zvony vyzvánějí i "druhou" a to proto, že ve 14 hodin tu začíná mše svatá řeckokatolické církve.

Nikdo z nás tu předtím nebyl a tak nevěděl, co očekávat. Původně zde na louce stála jen dřevěná chata, kde se dvěma děvčatům v 90-tých letech 20. stol. zjevila Panna Maria. (Na internetu je možné dohledat podrobný dokument [IVETKA A HORA](#) archiv i-vysílání ČT) Pak vznikla kaplička a otevřený oltář se zvonicí. Přibýly další roubené domy, nechybí WC, info, prameny vody, zdola vede vkusná křížová cesta. Vznikla nová asfaltová cesta pro osobní auta s parkovištěm (dotovalo EU). Od posledního zjevení Panny Marie v roce 1995 se zde stále

staví. Byli jsme překvapeni, kolik lidí sem přijíždí na mši svatou, která je tu o prázdninách každý den odpoledne. Byla tu i děvčata z Čech, která jela s námi vlakem do Staré Lubovni a znají se s bratrem Vojtěchem. Chtějí tu strávit více dní. Po řeckokatolické mši následuje naše pařeztourácká. Místní kněží jsou ochotní. Jenže tím se všechno protáhlo a dnes musíme dojít do sedla Rozdiel (862 m.n.m.) - oficiální hraniční přechod pro pěší. Scházíme do vesnice Litmanová, tu se občerstvujeme a za soumraku šplháme do podmáčeného sedla Rozdiel, kde bača teprve za tmy shání stádo ovcí na salaš. Mája a Síbřík fotí západ slunka. V noci opět prší a ráno je silná mlha - jsou to mračna odpařující se vody, které se jen pozvolna zvedají. Avšak když zmiží úplně - značí to, že bude nádherný slunečný den...

Na mši v Lesnickém sedle se seběhlo i několik domorodců, někteří dokon
 PDF vytvořeno zkušební verzí pdfFactory Pro www.fineprint.cz

ce přispívají na zmiňovanou opravu poutního místa Květnov v severních Čechách. Odcházíme za krásného počasí a výhledu na Vysoké Tatry směr západ, a to přes Haligovské skály, vrchol Plašnou (889 m.) a sedlo Cerla do Červeného Kláštera. Z louky v sedle Cerla už vidíme část řeky Dunajec a strmou horu Holica (828 m.) Po Dunajci vidíme splavovat jakési vory - plěti s turisty. Těšíme se, že se taky svezeme.

Každý měl za úkol našetřit si 10 euro na tuto atrakci.

Když sejdeme po blátivé cestě do Červeného Kláštera, nemůžeme nevidět silnou a vysokou ohradní zeď s kostelní věží. Ano, to je bývalý klášter kartuziánských a později kamaldulských poustevníků. Poté, co se trochu vzpamatujeme v hospodě pod Lipami, se vydáváme na prohlídku. Žilo zde 12 mnichů v čele s opatem, každý měl svůj domeček a zahrádku. Na společné modlitby se scházeli v kostele. Každý měl ve svém domečku malou modlitebnu, ložnici a dílnu. Přepisovali bibli do slovenštiny a také pěstovali bylinky za účelem léčitelství. Po zajímavé prohlídce jsme se ubytovali pod stany v nedalekém kempu, ale časté krátké zvonění z kláštera připomíná dobu mnichů i dnes.

Hlavní cíl z Červeného Kláštera byl dobýt skalní vrchol Tri koruny (982 m.) a Sokolicu. To se podařilo a náš kemp i klášter s řekou Dunajec jsme viděli z velké výšky—asi jako mnich Cyprián, který se tu údajně snažil sestrotjit rogalo. V řece Dunajec se někteří z nás hned vykoupli. Největší odvážlivec byl Luboš, ale smočila se i Mája a Petr Juřica. Další zážitky, jak jsme zdolali hrad Niedzicu a projeli se po Czorstynské přehradě a další, zkrátka kompletní zápisky, najdete již brzy na webu: <http://pareztour.webnode.cz/>

P.Mirek alias turistický Pařez

Jak bude v nebi?

Rád fotím. Díky pohledu skrze fotoaparát někdy postřehnu situace a souvislosti, kterých bych si jinak vůbec nevšiml. Fotografování mi ale také pomáhá nezapomenout na mnohé důležité i krásné životní okamžiky a scenérie.

Můj koníček mi však také pomohl trochu přiblížit, co je věčnost a věčný život. Jakýsi „aha-zázitek“ jsem v této otázce zažil při četbě knižního rozhovoru s kardinálem Špidlíkem. Říká tam, že věčnost není nějakým skokem do neznámé budoucnosti, ale i návratem všeho dobra z minulosti a přítomnosti. Je-li tomu tak, jde o skvělou a nadějnou zprávu pro každého člověka v dějinách této planety. Pro každého, kdo měl a má někoho rád. Pro každého, kdo měl a má alespoň špetku dobré vůle, kdo se o něco dobrého snaží. Pro každého, jehož život, služba a práce jsou málo viditelné, a tím i nedocenené. Pro každého, kdo váhá, zda má cenu zůstat věrný své životní roli, svému poslání a Kristu. Pro každého, kým zmítá pokušení volit lákavější, avšak nedobré cesty a řešení.

Čistě lidsky viděno, pokud ve svém životě nespácháme či nevykonáme něco zcela výjimečného, minimálně ve čtvrté generaci po nás neštěkne ani pes. Bůh ale našťástí vidí i skryté konání, dokonce i dobré tužby a úmysly. A nemá krátkou paměť jako my lidé. Což je k radosti jeho, k radosti každého z nás a k radosti všech těch, kteří s ním budou chtít sdílet věčnost.

Připomíná mi to právě fotoaparát, jakýsi fotoaparát věčnosti. Skrze jeho objektiv lze zahlédnout věci a souvislosti, které jinak unikají naší pozornosti. A co víc, paměť tohoto fotoaparátu je nekonečná! Už se těším do nebe, na ty každodenní vernisáže, výstavy a promítání všech slavných i bezejmenných dětí Božích.

(Ignác Mucha)

Jde mi o přízeň u lidí, anebo u Boha?

Kdo bere stále ohled na lidi,
snadno přehlédne Boha.

Kdo se příliš mnoho bojí lidí, nevykoná nikdy
nic velkého pro Boha. Známe úsloví
„Co tomu řeknou lidé“, odcizilo
již mnoho lidí od služby Bohu.

„Jde mi o přízeň u lidí, anebo u Boha?
Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále
ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych
Služebníkem Kristovým.“ *(Bible, Gal 1,10)*

Proč se bojíš lidí? Nechce-li Bůh, nemohou
ani sobě, ani tobě prospět nebo uškodit.

„Bojte se toho, který může duši i tělo
zahubit v pekle.“

Kde jde o věc Boží, nesmíme se ničeho bát.
Buď jako magnetická střelka, která ukazuje
k severnímu pólu za každého počasí
a v každé situaci.

(Z Jisker sv. Ignáce)

Chci se s Vámi podělit o nové zkušenosti a dojmy z mé začínající misie tady v **Mexiku**. Takže nejprve se musím naučit jazyk, to je mojí prvořadou úlohou – zvládnout kurz španělštiny...

Hned po zkouškách z první části kurzu jsem společně se dvěma spolubratry z Keni a Ghany šel na krátkou misijní praxi – již jsem poprvé sloužil mše svaté a byl konečně víc ve styku s lidmi a samozřejmě měl možnost procvičovat své znalosti ze španělštiny. Jenže, tak jak to bývá v jiné kultuře a zemi, ne všemu se dá hned dobře porozumět.

Myslel jsem, že svoji první Velkou noc v Mexiku strávím v nějaké farnosti zde v Mexiko City. Pokaždé, když jsem se ptal kam půjdu, tak jsem dostal odpověď: „Tady nedaleko, do Hidalgo.“

Jenomže Hidalgo je nejen město, ale i velká krajinná oblast. Takže hned po příjezdu do nejbližší farnosti mě místo přivítání domácího kněze čekal autobus s dalšími mladými lidmi, kteří věděli víc o tom kam vlastně jedeme. Po více než devíti hodinách cesty jsme dorazili do městečka Hidalgo, které spravujeme my verbisti, a tam jsem se konečně dozvěděl, že moje misijní práce bude v nedaleké osadě **Chichilpetec** společně se šesti mladými, našimi laickými misionáři. Na krátkém setkání bylo něco přes 150 mladých laických misionářů, kteří se rozhodli, že svůj volný týden a svátky Kristova zmrtvýchvstání chtějí prožít mezi lidmi, kteří nemají možnost mnoho vědět o Ježíši Kristu a Jeho lásce.

Po krátkém rozdělení do malých skupinek jsme se rozešli každý do své komunity, se kterou jsme měli prožít celý týden. Po dvou hodinách cesty vysoko do hor po něčem, co se velmi nepodobalo cestě, jsme celí vytřepaní vystoupili z auta. Tam nás již přivítali domácí lidé s květinami v rukou, s úsměvem na tváři (který jim nechyběl nikdy, když jsem je viděl), ale již v mnohem skromněj-

ším oblečení než tomu bylo dole ve městě...

To, že překvapení má pro mne Bůh nachystáno ještě víc, jsem měl možnost zjistit hned po mém příjezdu, když jsem se dozvěděl, že zdejší lidé umí velmi málo španělsky. Jejich rodný jazyk je náhuatl (původní jazyk Aztéků). Španělsky uměli mluvit děti starší sedmi let, které se španělsky učí ve škole. Pro

začátek to pro mne nebylo příliš potěšující, vždyť to pro mne měla být praxe a trénování jazyka - a zde se mluví úplně jinak !!! Bůh při každé překážce od nás čeká odpověď a chce nám ukázat, že je vždy s námi a jací můžeme být s Ním! Jasně, že to není hned. Nejdřív je kousek jakoby tmy ... v našem případě to bylo opravdu tmavé – v podobě maličké místnosti, kterou nám dali na spaní. Něco jako kůlna bez oken s hliněnou podlahou. Tam jsme se vyspali, ačkoli věci jsem na toto neměl připravené, vždyť to měla být praxe ve městě! – Přesto jsem byl šťastný, že se můžu narovnat a trochu si pospat.

Ráno jsem zjistil, že to byl v podstatě ještě velmi luxusní příbytek, protože všichni ostatní měli jen dřevěné domky, stěny z rákosu a nějaký ten plech nad hlavou. Jedině kostel a ještě jedna budova, která sloužila jako „dům zdraví“, byly zděné.

Ráno na Květnou neděli jsme jeli asi dva kilometry za vesnici, kde se sešli vesničané na začátek průvodu a já měl možnost poprvé vidět všechny pohromadě. Šel jsem s křížem v čele průvodu, ohlédl jsem se a viděl a slyšel to velké množství dětí i dospělých, jak ze srdce nahlas zpívají. Bylo to pro mne něco silného... A tehdy mi poprvé vytryskly z očí slzy a poté ještě mnohokrát. V tom okamžiku jsem pochopil, že ačkoliv jsem velice slabý, neumím jazyk a mnoho jiných věcí, tak jsem přesně na tom místě, kde mne chce mít Bůh. U svých oveček, které pokud se podaří, tak mají mši svatou jednou do měsíce. A to nemluvím o možnosti přistoupit ke svátosti smíření. Ale jsem tam a jejich radost neumím lépe popsat, jenom ustavičným úsměvem na tváři a po každé mši horou kytic krásných květin...

Každé dopoledne jsme navštěvovali jejich domovy, nemocné a společně se modlili a měli rozhovory.... Odpoledne jsme měli program pro děti. Ty nás už od rána provázely po našich návštěvách, protože měly prázdniny. V této komunitě bylo asi 500 dětí a z toho 250 bylo ve věku do 5 let. Tolik andělů jsem pohromadě nikdy neviděl. Bylo to něco nádherného, i když jsem těm nejmenším nerozuměl, ale tady byl s námi někdo, kdo je nad tím vším a spojuje nás láskou a úsměvem. Bylo to krásné, byť náročné, protože oni měli vždy o trochu víc energie a teplota kolem 40 stupňů byla pro mě každý den dobrou zátěží. V jejich rodinách jsem byl vždy překvapen v jaké chudobě žijí. Ale to ne proto, že by nepracovali, protože jejich otcové chodí za prací do nejbližšího městečka i dvě tři hodiny, ale tady je prostě velmi těžké vydělat nějaké

peníze. Stát se o ně co se týká finanční podpory nestará, ale přesto, že žijí velmi skromně, tak žijí neustále s úsměvem na tváři. V každé rodině bylo vícero dětí, navenek trochu špinavých od her a dovádění, ale vždy v čistých šatech. Na jejich životě bylo vidět že ví, jaké je jejich největší bohatství, kde je jejich největší poklad – ve druhém člověku, v jejich rodině, v lidech, kteří bydlí v sousedství. A tak, jako si nezamykají domy, když někam odejdou, tak vždy mají otevřená svá srdce pro druhé. Dívky ve věku kolem sedmi let již pomáhaly své mámě tím, že celý den nosily na zádech své mladší sourozence. Při mých otázkách „Nejsi unavená? Není tvůj bratr těžký?“ jsem nikdy neslyšel odpověď: „ANO“ ale naopak: “vždyť je to můj bratr, sestra“... Když jsem jim někdy koupil to, co se dalo koupit – v igelitovém sáčku zmrzlá sirupová voda, to byla pro ně nejlepší sladkost. Všichni se shlukly a tak jako děti – každý chtěl ochutnat. Ale i tady jsem často zůstal v mírném šoku se slzami v očích sledujíc, jak se uměly podělit, až se zřící té sladkosti, i když po ní určitě velmi toužily, a dokázaly dát vše mladším.

Velmi mě potěšilo, když se mi podařilo s pomocí mých animátorů přeložit mou vůbec první homilii do jejich jazyka... Přestože obřady jsou jako u nás, přece v tom byl rozdíl... určitě to nebyl bezchybný chod velikonoční liturgie, ale na to slavnostní Gloria asi nezapomenu... tehdy se rozsvítila světla, venku vybuchoval ohňostroj, začala hrát živá hudba k tanci, létaly barevné papírky spolu s nafukovacími balonky ... byla v tom obrovská radost ... A v té radosti se potom nesla celá liturgie. A po mši svaté nekončila, protože mnozí oslavovali až do rána ... sice bez jídla či pití, prostě jen při jejich tanci a hudbě. Byl to pro mě krásný večer, i když jsem byl trošku smutný, že jsem tak málo rozuměl, přesto jsem si nikdy nebyl tak jistý přítomností Boha, který zde na tomto místě je tak velmi blízko všech těchto lidí a jak Ho lze snadno i ve všech těchto lidech vidět.

Když jsme ráno odjížděli, celou dobu jsme měli my i všichni, kteří nás přišli vyprovodit a rozloučit se s námi, slzy v očích...

Logo SVD

A opět mi Bůh ukázal, jak všechno dokáže proměnit – a hlavně tehdy, když si myslíme, že to asi nezvládneme. Důležité je nabídnout mu své prázdné ruce, bez jakýchkoliv našich plánů, jediné v hluboké důvěře. A také Vám chci popřát to, co jsem zažil zde, vysoko v horách: vždy otevřené srdce pro druhé, ve kterých k nám On přichází, a hlavně, abyste věděli, kde je to Vaše největší bohatství – v člověku, který je při Vás, i když to není vždy snadné...no právě v něm je u Vás Ježíš! Víím, že to nebude takové pěkné všude tam kam půjdu, ale naučili mě, že když se budu dívat na vše kolem sebe skrze úsměv, bude vše nádherné, i když ne lehké.

Ze srdce to přeji i Vám a žehnám Vám + P. Lukáš

Rozhovor s P. Radoslavam Kottrou, SVD

„Piráti duší“ z Karibiku

Jak jste se dostal na Kubu? Myslel jste si, že někdy skončíte v této zemi?

Každý kandidát na složení věčných slibů si volí tři misijní místa, ve kterých si dokáže představit své misijní působení. Mě odjakživa lákala Latinská Amerika a to se také podepsalo na výběru míst – 1. místo Nikaragua, 2. místo kterýkoliv stát Latinské Ameriky a 3. místo? Bible nám říká, že Bůh zjevuje svoji vůli prostřednictvím snů. Tak se stalo, že jsem měl sen o mém dědečkovi, který před více než 30-ti lety pracoval jako projektant na Kubě. Sen se stal realitou a já za rok a půl vycestoval do mé nové provincie Mexika-Kuby.

Jak žijí běžní lidé ve městech a na venkově?

Jednoduše řečeno: kdo na svoji kůži nezakusí realitu kterékoliv země, nemůže o ní mnoho říci. Ale z mého krátkého působení (3,5 roku) mezi Kubánci je mi jasné, že ta pro cizince „nepoznaná“, ale skutečná realita se ukrývá velmi daleko od centra Havany nebo pláží Varadera. Kubánská realita začíná tam, kam turista a návštěvník tohoto ostrova nemá přístup a odkud Kubánci nemůže vyjít, protože na to nemá finance nebo právo. A tak zůstává mnoho nepoznaného jednak pro cizince, ale i pro domorodce.

Jaká je pozice křesťanů na Kubě?

Na jednom setkání jistý kubánský kněz řekl, že na Kubě křesťanství nikdy nezapustilo hluboké kořeny. Je to z důvodu vyhubení původního obyvatelstva a zavedení otroctví přistěhovaním obyvatel z černého kontinentu. Ti si s sebou přinesli svoji víru, své africké bůžky i svoji hudbu. Mícháním obyvatel došlo i k míchání kultur (Afro-kubanismus) a náboženství, a to má za následek vznik „synkretismu“. Proto je možno na ostrově vidět např. katolíka, který má doma oltář se sv. Lazarem nebo sv. Barborou a za dveřmi sklenici s vodou, což je víra v ochranu před zlými mocnostmi. V domě přítom nemůže chybět obraz nebo soška patronky Kubánců – Virgen de la Caridad (Panna Lásky). Tato Panna Lásky je také přítomna u jiných náboženských skupin, jako jsou spiritisté nebo čarodějnici, kteří mají mezi obyvatelstvem veliký vliv. Kubánci sami o sobě říkají: „Kubánci je velmi nestálý“. Když se mu naskytne něco výhodného u Baptistů, tak jde tam. Jestliže „letniční“ konají nějakou slavnost a mají na ní lepší hudbu, zúčastní se jí. Pokud má blíže ze svého domu do kostela Adventistů nebo Metodistů, tak toho využije. Svoji práci dělají zde i Svědci Jehovovi, kteří navštěvují domy a přesvědčují

PDF vytvořeno zkušební verzí pdfFactory Pro www.fineprint.cz

zejména jednoduché a nevzdělané lidi.

Dalším problémem je i stavba kostelů a kaplí, která je velmi složitá. Trvá i roky než seženeme povolení na stavbu. Pak ale zase chybí materiál. Pokud je materiál, tak ho Kubánci rozkradou. Příkladem může být i kostel v naší farnosti, který je již více než 40 let bez střechy.

Má Kuba dostatek svých kněží?

Kuba nutně potřebuje kněžská povolání. Kdyby nebylo kněží ze zahraničí, tak na mnoha místech by prakticky nebyla možná pastorační práce. Situace je smutná, protože současná realita zde vůbec nepomáhá duchovním povoláním. Pro drtivou většinu mladých existuje jen jeden způsob života – manželství. Zde se pod pojmem manželství rozumí „bezbřehé“ žití dvou lidí – bez papíru, bez svatby a bez závazků. Pro dnešního Kubánce je proto nepochopitelné, ba přímo nepřijatelné, žít život bez partnera, život bez sexu, život zasvěcený jen Bohu a druhým. Jen staří lidé ještě pamatují zašlé časy před Revolucí. Tehdy tu byl dostatek kněží, řeholníků a řeholnic a žil se život postavený na lidských hodnotách.

Co se Vám na Kubě líbí?

Musím se přiznat, že mi trvalo velmi dlouho než jsem v tomto nezřízeném a mnohokrát i duchovně i hodnotově prázdném životě našel něco pozitivního. Upřímně řečeno, stále to ještě hledám a objevuji. Kubánci, to je takový „zvláštní hmyz“ – tak to o sobě říkají sami Kubánci. Líbí se mi to, co všeobecně charakterizuje obyvatele Latinské Ameriky: otevřenost, dynamika, živost ba až živelnost, se kterou se projevují a vyjadřují – to zejména přes hudbu a rytmus. Tak jako i u jiných národů Karibiku jim africká krev, kterou v sobě nosí, dodává jisté kouzlo a exotičnost.

Mnohokrát jsem se setkal s pohostinností. Nedělá jim problém nabídnout z toho mála co mají. Avšak mnoho projevů dobrosrdečnosti a laskavosti, hlavně vůči turistům a cizincům, skýtá také cílený záměr dobré vztahy využít a tak snad i zlepšit své bídné postavení. Cizinec má peníze a zde na ostrově také mnoho výhod. Pro kubánskou ženu je například jediným způsobem, jak se dostat z Kuby, sňatek s cizincem.

Co Vás na této zemi překvapilo?

Kuba mě dennodenně překvapuje a ještě dlouho bude. Tento život a skutečnosti z něho pramenící se mnohokrát nedají pochopit – jednoduše je třeba se ho naučit žít. Je nutno si zamilovat Kubánce žijícího v této době a umět v něm objevit Boží kouzlo, které i navzdory jakékoliv ideologii či vyznání jej činí Božím synem a dcerou. O to se všichni snažíme. Je to Boží projekt a Jeho misie. Jsme jen jednoduší rozsévači – sklízet budou jiní. Jsme jacísi „piráti“ duší, kteří krok za krokem, díky Boží milosti a trpělivosti, vytrhávají duše z propasti egoizmu, nezájmu, pýchy a závisti.

Cyklotour - Ondroštour III.ročník

Na třetím ročníku Ondrova cyklistického dobrodružství jsme udělali malou změnu. Neputovali jsme, nýbrž vyjžděli z jednoho místa a sem se zase vraceli. Tím místem, bylo městečko našeho kamaráda Pavla - **Černovice**. Do dvaceti kilometrů různými směry jsme měli o zážitky postaráno. Ve zvlněné krajině končící Českomoravské vrchoviny jsme si užili jak cesty do kopce, tak i pohodlných sjezdů. Lesem kolmo/pěšky jsme putovali ke hradu Choustník. Když už jsme nemohli, odvezlo nás auto, jako

třeba za deště z Tábora nebo na hrad Kámen. Zážitek byla jízda úzkokolejkou z Kamenice nad Lipou do Černovic. Nejhezčí asi byla cyklonávštěva zámku na jezeře - Červená Lhota (obr.), mně se líbilo v Chýnovských jeskyních (chládek, 12 druhů netopýřů). Těch dobytých cílů bylo více a najetých kilometrů bylo asi 130. Máme turistické známky z Deštné - muzeum letectví, muzeum provaznictví (i s

výrobou provazu za pomoci návštěvníků—super), Tučap, Soběslavi (jihočeské selské baroko), Pacova, Klokot (poutní místo) a Veselí nad Lužnicí. Na mém „youtube Dvouletý“ najdete sestřih fotografií. Uvidíte zdatné cyklisty Ondru a Pavla, kteří udávali tempo a ten zbytek - mě, Katku, Barču a také Katčinu sestru Markétu s dcerkou Anežkou, které nám v Černovicích na základně vařily. Nebýt té průtrže mračen, tak vyšlo všechno - Katka by nezmokla, měli bychom plno hub - ale tak už to bývá... Pomalu se začínám těšit na příští ročník. (Brno—Jihlava) *P.Mirek*

Sváteční slovo katolického kněze Marka Dundy na ČT

Velmi rád chodívám na pěší pouti. Na Velehrad nebo i jinam. Při pěší pouti člověk odkládá mnoho každodenních jistot, nechává za sebou běžné starosti a na život může pohlédnout úplně z jiné perspektivy, než jak se na ně dívá obvykle, z té perspektivy, možná i Boží. Jindy se mu to nedaří, protože má v sobě mnoho starostí, mnoho zaneprázdnění, spěchá a nemá ten potřebný klid, aby mohl slyšet tichý Boží hlas.

Letos v květnu jsem měl možnost zúčastnit se pěší pouti z Prahy do Jeníkova. Jeníkov je pozapomenuté poutní místo v severních Čechách, poblíž Teplic. Uctívá se tam Panna Maria Matka Důvěry a mnozí lidé už udělali v Jeníkově zkušenost s Boží blízkostí a s vyslyšením na přímlovu Panny Marie.

Byl pátek, pozdní odpoledne, silnice, po které jsme šli, byla ještě mokrá po dešti a poutníci šli tak, jak při pouti chodívají, jeden vedle druhého a rozmlouvali.

Zrovna jsem v tu chvíli šel vedle jedné mladé paní a o něčem jsme se bavili. A ta poutnice se občas sehnula a sebrala hlemýžď. Vzala ho a odhodila přes struhu do křoví. Když už takto pořešila několikátého hlemýžď, najednou jsem jí říkal: „Tys mu teď zachránila život...“ No, byla to pravda, protože kdyby ho bývala nesebrala,

tak by skončil pod nohou nějakých dalších poutníků, anebo pod koly aut, která tam také projížděla. „Tys mu zachránila život, ty jsi jeho největší dobrodinec.“ A ona jen odpověděla: „Jó...“

Nutilo mně to, abych nad tím vším znovu a znovu přemýšlel dál, jak to asi vidí ten hlemýžď? Popustil jsem uzdu fantazii a pokusil jsem se vcítit do toho, co on prožívá. Ta jeho dobrodinkyně zmařila jeho několikahodinové úsilí, kdy se snažil dostat do středu silnice. Ona může za to, že pak následoval náraz, ona může za to, že jeho ulita uvízla v křoví. A jí určitě pak může připadat všechny ty důsledky, které z toho pro něho vyplynuly. Určitě nechápe, že ona to s ním myslí dobře, dokonce lépe než já, který jsem ho nesebral a neodhodil. A tak nějak podobně s námi jedná i Bůh. A mně najednou došlo, vždyť v tom se to právě podobá.

Téměř denně se setkávám s lidmi, kteří přicházejí a naříkají: „Tak pěkně jsem si to plánoval, všechno mi vycházelo a najednou toto.“

Jak může takový člověk pak věřit, že Bůh ho má rád. A někteří dokonce skutečně to tak říkají: „Nemohu věřit, že když mně Bůh bere tady toho dráheho člověka, když mi dává tolik nezdaru, že mně má rád.“ Jenomže myslet

si, že Bůh nás nemá rád, by byl velký omyl. Denně máme totiž žasnout nad tím, že Bůh ví lépe než my, co je pro nás dobré. Tak jako ta poutnice věděla, že je lepší, aby odhodila hlemýžďe, a tak mu zachránila život, tak i pro nás je někdy lepší, když mu Pán Bůh něco vezme, jenom proto, aby zachránil život věčný. Denně máme žasnout nad tím krásným poselstvím, které slyšíme v Janově evangeliu o tom, jaký je Bůh. Vždyť Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Tak Bůh miloval svět.

Kdy už tomu uvěříme, že Bůh nás má rád, kdy už pochopíme, že On ví lépe než my, co je pro nás skutečně dobré?

Tak bych rád pozval vás všechny, kterým to zdraví umožňuje, na nějakou pěší pouť, na Velehrad, do Jeníkova, anebo i jinam. Tam, kde dáme šanci Bohu, aby mohl promluvit do našeho života, abychom mu mohli být zase o krůček blíž.

„Věřící to mají lepší“

Byl jsem nedávno na návštěvě u jedné paní, které už je pětadesát let. Vysoký věk na ní není poznat. Je velmi energická a nedává běžně najevo, že trpí osamoceností. Ohledně vyznání se prohlašuje za „nevěřící“.

Když jsme si tak u kafe a štrúdlu povídali, najednou mi říká: „Vy věřící to máte lepší.“ Snažil jsem se jí pak vysvětlit, že jako věřící nemáme o nic méně starostí a bolestí než lidé kolem nás, ani nám nelétají pečení holubi do úst, ani nás méně nebolí vrtání zubů; nemáme to lehčí v partnerském životě, ani při výchově dětí atd. Ona svůj názor nakonec odůvodnila slovy: „Vy ale máte stále partnera pro komunikaci.“

Když jsem nad tím následně přemýšlel, uvědomil jsem si, že trefněji ani nemohla vyjádřit to, co je důležitou skutečností mé víry! Ano – můj Partner je vždy a všude se mnou. Jsem rád, že s ním mohu mluvit o své radosti, když žasnu nad majestátem hor, nad krásou bublajícího potoka či nad nějakým technickým výtvozem anebo když žasnu nad krásou některých lidských vztahů. Ale mohu s ním mluvit i o svých pochybnostech, o své bolesti, nemoci o pocitech bezvýchodnosti, o trápení, o neshodách s lidmi, zkrátka o všem, co mě trápí. Je to vskutku *Immanuel* – „Bůh s námi“!

Kéž bychom této možnosti víc využili, nebáli se s naším Partnerem komunikovat vždy, všude a o všem, co nám leží na srdci!

Ignác Mucha

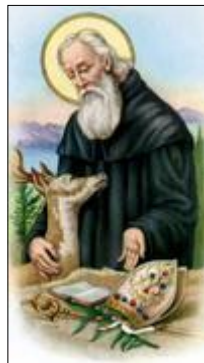
Patron jirkovského kostela: svatý Aegidius - Jiljí

Každý kostel (vlastně především farnost lidí kolem něj sdružených) má podle starého zvyku církve svého Patrona. Jirkov má za patrona poutníka a poustevníka Aigidia, latinsky Aegidia, česky Jiljího. Mohli bychom ho srovnat s českým poustevníkem Prokopem, který žil v pustinách při řece Sázavě, nebo s blahoslaveným Ivanem (Janem), který poustevničil ve skalách kolem Prahy (Svatý Ján Pod Skalou). Poustevník Aegidius - Jiljí je všeobecně brán za patrona kolonizace pustých krajů (asi i případ Jirkova). Je také patronem kojících žen, myslivců, proti duševním chorobám a nočním mŕmám a tělesně postižených.

Aegidius byl původem řecký šlechtic, který žil v 7.století. Chtěl dosáhnout dokonalosti bezhříšného života v samotě jako poustevník. Majetek rozdál a usadil se v pustých lesích ve Francii. Podle legendy žil v jeskyni a živil se mlékem laně. Když laň při honu pronásledoval vizigotský král, dostal se až k Aegidioviovi a nešťastnou náhodou ho postřelil šípem. Tak spolu navázali kontakt a později ho král přiměl postavit klášter pro duchovní muže, kteří by se modlili o samotě, ale kteří by také vzdělávali okolní kraj. Klášter Aegidius založil podle církevních regulí svatého Benedikta (proto má jeho socha černý hábit—na oltáři kostela). Později kolem kláštera vzniklo město St.Gilles.

Do českých zemí se dostala část ostatků svatého Jiljí roku 1356 a získala je katedrála sv.Víta v Praze. Další významný kostel je dominikánský Sv.Jiljí v Praze na Starém Městě (r.1210) (mj.v těch tajemných uličkách, kde později psal J.Foglar o Stínadlech a Rychlých šípech). V Itálii vzniklo křesťanské sdružení s názvem San Egidio (Sv.Jiljí) na pomoc starým a opuštěným lidem. Působí i v České republice. Latinský název Aegidius jsme převzali i pro tento náš farní časopis.

Svatý Jiljí má svátek dle církevního kalendáře zrovna 1.zář, kdy začíná školní rok. Slavnostní mše bývá sloužena v nejbližší neděli. Je známo, že Jiljí - Aegidius jako malý rozdával po cestě do školy různé věci (např.oblečení) chudším lidem. Takže víme, že i on chodil v tom 7.století do školy. Proto bývá v tento den také zvláštní požehnání pro nový školní rok začínající školáky a pedagogy.

Citát na září:

**Kdo se naučí sám něco tvořit,
nikdy se už nespokojí s konzumním stylem života.**